Franču Protestantu (Hugenotu) **Baznīcas Londonā**
/dibināta pēc Eduarda III rīkojuma 1550.g. jūlijā/
PRINCIPU DEKLERĀCIJA
1850. g.

DECLARATION OF PRINCIPLES
OF THE FRENCH PROTESTANT CHURCH OF LONDON,
/FOUNDED BY CHARTER OF EDWARD VI. 24:11 JULY, A.D. 1550/.
'1850

(Fragmenti)

Dzīvības ūdeņi, kas izvirda no Glābšanas Klints, atstarojot dievišķo gaismu no savas dzidrās virsmas, pārāk ātri tika piesārņoti ietekmējoties un sajaucoties ar duļķainajām tradīciju straumēm: lepni, nomaldījušies cilvēki iedomājās ievietot dzīvības Grāmatā muļķīgus, pašu miesas prāta izdomājumus. Patiesības pārvēršana noveda pie atkrišanas, atkrišana pie šķelšanās, šķelšanās pie strīdiem, strīdi pie vajāšanām. Kad izlielītais baznīcas krēsls kļuva par "par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli", Bībeles pamata doktrīnas tika vai noliegtas, vai arī nelietīgi un nepareizi interpretētas.

Vēsture mums māca, Trenta (Tridentas) koncila rezolūcijā (jau tās pirmajā sapulcē pāvesta Pāvila III vadībā 1545. decembrī) , ka "nerakstītai tradīcijai jātiek uzskatītai ar līdzīgu cieņu un godināšanu kā Raksti". Vienlaicīgi tajā pašā asamblejā bija arī glābšanas tikai pēc Kristus nopelna noraidīšana. Kamēr Romā dažus gadus pirms koncila, kā rāda to laiku pieraksti, tauta bij iegrimusi gandrīz pagāniskā māņticībā un, ka augstākie rīkojumi demonstrēja vispārīgi anti-reliģiskas tendences.
Šāds drūms lietu stāvoklis bija laikā, kad Kungs, žēlastībā uz cilvēci, vēl vienu reizi sūtīja gaismu spīdēt tumsībā.

Svētā Bībele, kas ilgi bija tikusi lolota kā vienīgais ticības likums Protestantisma šūpulī-Albigenzliešu zemē un Pīdmontas ielejās, tika arī kā tāda Francijas Protestantu baznīcas tēvu uzņemta, adoptēta kā (ticības) apliecības, tās liturģijas un tās formulāru standarts. Konsistorijas biedri ir vairāk nekā jebkad pārliecināti par nepieciešamību cieši pieķerties pie šī nekļūdīgā vadītāja; atmetot kā tukšas, bezjēdzīgas, nesvētas, cilvēku mācības un tradīcijas, sargāt no šī piesārņojuma dievišķo, šķīsto avotu- " ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai"

Tā (konsistorija) mudina pieņemt līdzīgus lēmumus daudzskaitlīgajām Kristiešu sektām, kas izkaisītas pa visu pasauli- pieņemt Svētos Rakstus savai uzticamai glabāšanai/pildīšanai. Tomēr Konsistorija tālāk pastāv uz to, un papildina kā visaugstākā svarīgumu (iepriekšējam) apgalvojumam, ka Dieva Vārds kristiešiem ir jāpieņem ar brīvas (neatkarīgas) pārbaudīšanas starpniecību, pašam vingrinoties (darbojoties) Rakstu studēšanā, Svētā Gara vadībā.
Tiesības katram individuālam kristietim pašam studēt Dieva Vārdu, konsistorijas dalībnieki uzskata par svētām.

Protestantisma ienaidnieki, “gudri savā laikmetā”, labi saprot, ka šo tiesību atdošana vai nu brīvprātīgi, vai arī piespiesti, būtu tas pats, kas atkāpšanās atpakaļ. Un ja dominējošā garīdzniecība varētu nodrošināt sev ekskluzīvas privilēģijas Rakstu interpretēšanā, paziņot no katedras/ kanceles kas ir un, kas nav, tad patiesas ticības doktrīnas, un laju dvēseles var atkal no jauna tikt pakļautas , un visa Kristīgā pasaule no jauna atkāptos atkrišanā. Lai izvairītos no šīs drūmās nelaimes iespējas, pietiekošs iemesls pārliecināt par tiesībām uz personīgu izvērtēšanu, kur tas vēl nav ieteikts /ar skaidru Dieva Vārda paziņojumu/, un mācīts kā pirmais domāšanas zinātnes princips, “Pārbaudi visas lietas, kas labs to paturi”, kas ir apustuļa Pāvila uzsvērts pamudinājums. ///// Tomēr sv. Lūkas, Apustuļu darbu pierakstītājs, īpaši izceļ Beroj*as vīrus* kā cēlākus par Tesalonikas vīriem, jo tie ne tikai uzņēma vārdu ar atvērtu prātu, bet izmeklēja *(oriģinālā [anakrino] eksaminēja, sijāja, kritizēja, izmeklēja)* Rakstus katru dienu ar mērķi, lai noskaidrotu vai tas tā ir vai nav. (*Ap.d.17:10-11 10 Bet brāļi tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlasu izvadīja uz Bereju; tie tur nonākuši iegāja Jūdu sinagogā. 11Un šie bija labvēlīgāki par Tesalonikas Jūdiem un vārdu uzņēma ar visu labu prātu, meklēdami ikdienas rakstos, vai šās lietas tā esot?)*

Šie patiesības ienīdēji, kuri aizver savas acis gaismai, *kas parādās* šajās vienkāršajās un taustāmajās Dieva prāta *(Gara)* izpausmēs, *un* atsakās atzīt tiesības privātam spriedumam Rakstu interpretācijai. Ja tie, nevis paļautos uz lietām, kas viņiem ir ērtas, bet gan skatītos dziļāk par virspusi, tad saprastu šo faktu, ka šim [*Rakstu interpretācijas*] spriedumam, pēc būtības, jābūt augstākajam tiesnesim, pēdējai instancei visos jautājumos.

Franču Protestantu baznīca ticot, ka mazdūšīga atteikšanās no šīm tiesībām, būtu nopietna kristiešu nolaidība un maldīgas interpretācijas grēks, jo tas saistīts ar *personīgu* atbildību par tiem “talantiem”, kas nodoti viņu atbildībā, dedzīgi un ar sirsnību mudina savus Protestantu biedrus “meklēt *savas* ticības pamatu, kas ir tajos (*Rakstos*)”, lai atraidītu ekleziālo dogmatismu un hierarhisko diktatūru, nepakļaujot nekādai cilvēku kontrolei savu apziņu, - nepieņemot nekādu starpniecību starp cilvēka dvēseli un Dieva Garu.

Tajā pašā laikā tas visu Kristiešu pienākums ir pastāvīgi izlūgties Kungam palīdzību un vadību Rakstu studijās ar Viņa svētā Gara gaismu- lai tie būtu ne tikai gudri glābšanas (*jautājumos*), bet arī būtu efektīvi pasargāti pret iespēju tikt maldinātiem, pārprast vai mistificēt Viņa Vārdus, vai arī sev par pazudināšanu, cīnīties pret vienkāršajām doktrīnām, ko tas (Vārds) atklāj.

MINĒTO PRINCIPU NOZĪMĪBA ŠAJĀ LAIKĀ *(1850)*

Francijas Baznīcas Konsistorija uzskata, ka tas ir obligāts pienākums uzsvērt šo principu vitāli svarīgo nozīmi, ko tie atklāj šajā pasaules vēstures krīzē.

Cilvēka prāts, kas dabiski nosliecas uz galējībām un vienmēr tiecas kļūdīties, svārstās starp divām briesmīgām galējībām un vienādi traģiskām alternatīvām. Pirmās (galējības) (*Sv. Raksti nav visa pamatlikums*) pieņemšana ietver atteikšanos no Reformācijas principiem un atkalapvienošanos ar Romu, otrās (galējības) izvēle (- *nav personīgās interpretācijas tiesību*) ir gāšanās atkrišanas bezdibenī, vai arī bezcerīga un izmisīga skepticisma haosā. Tā tādi cilvēki, kas sevi apliecina par Kristus mācekli, bet realitātē noliedz “vienīgo valdītāju Dievu un mūsu Kungu Jēzu Kristu” (Jūdas 1:4) un Viņa brīnišķīgās atpirkšanas efektivitāti; ir ielavījušies

draudzē un meklē slēpti un ar viltu, samaitāt Evaņģēlija glābjošo patiesību, paceļot bezjādzīgas problēmas (jautājumus), aizvietojot glābšanu, kas ir Jēzū Kristū, ar likuma darbiem, un ar tukšām, un *pašam par sevi* vieglprātīgām ārējo priekšrakstu formālām (*ievērošanām*); - (tie ir) atklāti uzbrucēji kristietībai mēģinot izspiest atklāsmi no augšienes un iepotējot gudrību, kuru jau Apustuļi noraidījuši , kā "pasaules, dabas un velna gudrību".
[Mīlestība, kas "pārklāj grēku daudzumu", noraida vairāk kā laicīgo un aplinkus kritiku uz atšķirībām (baznīcās ?), kas novērš ticīgo prātus, un augstprātīgo neticību, kas noraida visu reliģiju, un uzskata Kristus krusta sludināšanu par muļķību.]
Francijas Baznīcas konsistorija,- vērojot biedējošo un satraucošo šo laiku aspektu, ātro maldu izplatību, vitālās reliģijas lejupslīdi, un tādu principu vispārēju izplatīšanos, kuri apdraud pasaules mieru, un pašas civilizētas sabiedrības eksistenci, - saprot, ka kautrīga neitralitāte, kas vienmēr nicināma un gļēva, tagad būtu līdzvērtīga nodevībai.
"5 ... Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai. 6 Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā. ...8...tērpsimies ticības un mīlestības bruņās un uzliksim pestīšanas cerības bruņu cepuri!" (1.Tes 5)
Stipri turoties pie ticības Kungā Jēzū Kristū apliecināšanas, uzskatot sevi par glābjošās patiesības glabātuvēm, kas ir dota nevis, lai to glabātu zem pūra, bet lai tā tiktu augsti celta , cilvēces izgaismošanai; Konsistorija ar šo pasludina pasaulei, (*šos principus*) kā visefektīvāko pretlīdzekli neticīgai atkrišanai un bīstamām herēzēm- viltus mācībām un nosodāmām krāpšanām un vēl vairāk, kā vienīgo drošību šajos baisajos pārbaudījumu laikos- vienīgais patvērums no tuvojošās vētras- šie principi, kuriem tie līdz šim bijuši paklausībā, kurus ievēroja Bībeli lasošie (ticības) sen-tēvi, gadsimtus pirms Romas vajāšanām, kuras izdzina Franču Reformātus uz Angliju- [*saskaņā ar garu, kurā viņi ierosinātu pieminēt savas Baznīcas dibināšanu šajā valstī].*
Tie tajā pašā laikā, pārliecinātu pasauli, ka tie to nepaziņo naidīgā garā, tie nemeklē veidot šķelšanos, vai uzjundīt jau esošos strīdus ūdeņus, bet gan vēlas atšķirības padarīt maigākas un ataicināt atpakaļ tos, kuri strīdus šķelšanās un to pienākumu dēļ aizvesti projām. Ka viņu mērķis nav aizskart aizspriedumus , bet iegūt dvēseles Kristum;- ka tie ir nākuši, lai cīnītos labo ticības cīņu, ne kā fanātiķi vai partizāni, bet kā Krusta kareivji, Miera Ķēniņa (*Kristus*) kalpi.

DECLARATION OF PRINCIPLES OF THE FRENCH PROTESTANT CHURCH OF LONDON, */FOUNDED BY CHARTER OF EDWARD VI. 24:11 JULY, A.D. 1550/.* **‘1850** *(Fragmenti)*

. The waters of
life, which gushed pure from the Rock of Salvation,
reflecting, from their pellucid surface, the light of
Divine truth, were too soon contaminated by their
confluence and intermixture with the turbid stream
of tradition :—proud, misguided man presumed to
interpolate into the Book of life the foolish inventions
of his own carnal mind ;-perversion of the truth
led to apostasy, apostasy to divisions,—divisions to’
strife,—and strife to persecution. When the boasted
seat of the church became “ the habitation of devils,
and the cage of every unclean and hateful bird,”
the fundamental doctrines of the Bible were either
denied or mischievously misinterpreted

. History informs us that
the resolution of the Council of Trent, (at its first
meeting under Pope Paul III, in Dec. 1545,) that
“ unwritten tradition should be regarded with reve-
rence equal to - that paid to the Scriptures,” was
concurrent with the definitive rejection, by the same
Assembly, of the doctrine of justification by the
merits of Christ alone ;*. whilst in Rome, a few years
prior to the convocation of the Council, the records
of the period? prove that the populace had sunk into
an almost heathen superstition, and that the higher
orders were manifesting opinions of a tendency al-
together anti-religious. Such was the dismal state
of afl'airs when the Lord, in mercy to mankind, once
more commanded the light to shine out of darkness.

The Holy Bible, which had long been cherished as the
only rule of faith in that cradle of Protestantism,
the land of the Albigenses and the valleys of Pied-
mont, was received as such by the forefathers of the
French Protestant Church, and adopted as the stand-

ard of its creed, its liturgy, and its formularies.
The members of the Consistory are more than ever convinced of the necessity of strictly adhering to that infallible guide;—-of rejecting, as vain, idle, ahd impious, the teaching and traditions of men ,-—-of guarding from contamination, and preserving from pollution, the divine,-—the pure,—the salutiferous source of that “well of waiter which springeth up unto everlasting life.” They urge the adoption of a. similar resolution by the numerous sects* of Christians scat~ tered throughout the world, and commend to their faithful keeping the sacred records of Holy Writ.
But the Consistory further contend,—and they attach the utmost importance to the argument,—that the ‘Word of God must be embraced by the Christian through the medium of

2. FREE EXAMINATION, EXERCISING ITSELF IN THE STUDY OF THE SCRIPTURES, UNDER THE GUIDANCE OF THE HOLY SPIRIT.

THE right of each individual Christian to study and interpret the Word of God for himself, the members of the Consistory regard as sacred.*

The enemies of Protestantism, “ wise in their generation,-—” are well aware that the surrender of that right, whether voluntary or compulsory, would be equivalent to a retrograde movement; and that if a dominant priesthood could secure to themselves the exclusive privilege of interpreting the Scriptures, and declaring ex cathedra what were, and what were not, the doctrines of the true faith, the souls of the laity might again be subjugated, and the whole Christian world relapse into apostasy. To avert the possibility of that dismal calamity, would be an all-sulficient reason for asserting the right of private judgment, were it not already commended by an express declaration of

the Word of God, and taught by the first principles of the science of mind. “Prove all things,—hold filst that which is good,” is the emphatic exhortetion of St. Pauly!

The members of the French Protestant Church, believing that the pusillanimous surrender of a right which, while it entails immense responsibilities, confers the most glorious privileges, would be a serious neglect, a, sinful misapplication, by Christians, of the “talents” committed to their charge, earnestly and affectionately exhort their Protetant co-believers to “seek a reason for the faith which is in them,”—to refuse submission to ecclesiastical dogmatism and hierarchical dictatorship,—to suffer no human authority whatsoever to arrogate to itself the control of their consciences,—to tolerate no interposition between the soul of man and the Spirit of God. At the same time, it is incumbent on all Christians to implore the Lord constantly to assistand guide them in their study of the Scriptures with the light of If: Holy Spirit,—in order that they may not only he made wise unto salvation, but also be eifectually guarded against the possibility of mistaking, misconeeiving, or mystifying His Word, or meeting to their destruction the simple doctrines which it developes.*